

תודה!!!

תודה לך שבחרת ל"טעום כמה עמודים" מרומן המתח החדש "מוסר כליות". ההתעניינות והמוכנות להקדיש מזמנך אינה מתקבלת כמובן מאליה. לכן, לא אכביר במילים. לפניך 17 עמודי הספר הראשונים. הם נועדו להפגיש אותך עם סגנון הכתיבה, הגיבורים המרכזיים, המקום, והעלילה שהולכת ונרקמת.

מאחל לך הנאה מלאה

כרמי איתן

אין שלכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך ואמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני, דיגיטלי או אחר כל חלק שהוא – בחלקו או במלואו – בספר זה. שימוש מסחרי או פרסומי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת ובכתב מהסופר.

כל הזכויות שמורות

לכרמי איתן

סלבדור דה־באהייה כיכר פלורינו

1.5.2017

האינסטינקטים החייתיים הרגילו את משה בן־דהאן לבצע נוהל "שטח נקי" לפני שהוא בוחר לתפוס ישיבה במוסד כזה או אחר. רגישות זו מתחדדת במיוחד כאשר מדובר על מקומות סגורים כמו בתי קפה, מסעדות או בתי מלון שדורשים לתכנן גם פתח מילוט. מין הרגל שקנה לו ביחידת המסתערבים המובחרת בה שירת במשך שלוש שנים.

החוויות הרבות שצבר במהלך שירותו הצבאי הקרבי הפכו את משה לחתול רחוב חד־חושים, מהיר מחשבה ובעל יכולת תגובה זריזה עוד יותר. לקנאת כולם, כולל חבריו ליחידה, הייתה לו סגולה מדהימה לשלוט באנשים ולגרום להם, ללא כל מאמץ מצידו, לעשות את מה שהוא רצה שיעשו. כאילו ניחן בכוח משיכה שמנטרל את הצורך לצעוק, לאיים, לפוצץ במכות או אפילו להשקיע מאמצים בשכנוע כלשהו.

עד היום מתרוצץ ביחידה ממנה השתחרר לפני כחמש שנים הסיפור על המבוקש הפלסטיני, אבו־חמדן שמו, שישב בפינה מבודדת בבית קפה הומה אדם הממוקם בסמוך לכיכר המרכזית של ג'נין. הבחור הרגיש די בטוח ומוגן בסביבתו הטבעית, אולם הנינוחות התחלפה לה באימה משתקת ברגע שמשה המסתערב נכנס לבית הקפה, ללא כל תחפושת, התיישב אל מול המבוקש, נעץ בו מבט חודר, שיגר לעברו חרישית כמה משפטים קצרים בערבית בניב מקומי וסימן לו בתנועת יד לקום ולצאת בשקט יחד. ברחוב, בפתח בית הקפה, התמקמו חבריו לצוות, נטמעים בסביבה האנושית, דרוכים ומוכנים לשנייה בה יזנקו פנימה כדי לשלוף את משה מלוע הגיהנום אליו נכנס. אך לא היה צורך בכך. המבוקש יצא וצעד עם משה לרחוב צדדי ושם נאזק ונלקח לחקירה, ממלמל כל הדרך משהו בדבר מפגש שהיה לו זה עתה עם שליחו של השטן.

"איזה שטן," חייך לעצמו בן־דהאן, "מתוכם כן, אבל שטן? זה לא. הרי כשאני נכנס לבית קפה בתל אביב, המאבטח והנוכחים חושבים שאני ערבי. אני רואה את זה בעיניים שלהם. למען האמת, לפי החזות המזרחית שעוברת בדנ"א המרוקאי במשפחה שלנו, גם אני הייתי חושד באחד שנראה כמוני. עובדה, זה עבד גם כשנכנסתי לאותו בית קפה בג'נין. קצת זיפים, כאפיייה ישנה על הצוואר, עשר דקות ליד מדורה כדי שהבגדים יספגו את ריח העשן שמאפיין כפרים ערביים רבים ויאללה... עליהום!"

בכל אופן, זה מה שמספרים ביחידה על משה בן־דהאן, גם כיום, שנים אחרי השחרור. וסיפורים שעוברים מפה לאוזן כידוע נוטים לקבל נופך מוגזם ושונה ממה שקרה באמת.

כך או אחרת, מבחינתו של משה, נוהל "שטח נקי" פירושו להקיף בצעדים מדודים את כיכר פלורניו שלוש פעמים, כמעשה תייר המתרשם מסגנון הבנייה הקולוניאליסטי בהשפעה ספרדית ופורטוגזית, אם כי בפועל – מחפש אחר כל תנועה או סימן שידגדגו את חושיו החדים וישדרו אותות אזהרה. בפעם השלישית בה חלף על פני קפה "אודויה" נעמד, אפו מרחרח בניסיון להתביית על מקור גלי ניחוח הקפה הטרי שכאילו קוראים לעוברים ושבים להיכנס.

*****

אודויה היא מסעדה ברזילאית טיפוסית המגישה תפריט עשיר ומגוון שמספק למקומיים ותיירים כאחד מפגש קוליני המאפיין את המטבח המקומי. מיקומה האטרקטיבי, כיכר פלורניו המתוירת פינת רחוב ד'אוראסאו, והסמיכות לחוף הים הפכו את המקום למבוקש וחביב על התיירים הרבים שפוקדים את הכיכר. וכמו כל מסעדה ברזילאית שמכבדת את עצמה, גם כאן, מגישים רק קפה אם זו בקשתו של האורח, כי הקפה בברזיל הוא עניין של גאווה לאומית.

השעה הייתה קרובה לעשר בבוקר, פחות או יותר המועד בו מתחילות להזדחל ולהופיע בכיכר קבוצות התיירים במסגרת מסלול הטיול המאורגן שרכשו. הסיור עם המדריך מתמקד בעיקר בקתדרלת אל־סלבדור העתיקה, הידועה בפיתוחי הזהב הטהור המרשימים שעוטפים את הקיר המערבי ובמזבח עשוי כולו כסף הניצב בסמוך לעמדת הדרשה של הכומר. מכאן, בדרך כלל, משחרר המדריך את התיירים למשך כשעה כדי לאפשר להם להסתובב באזור, להצטלם, לנצל את הזמן לקניות או לישיבה באחד מבתי הקפה שבכיכר ולצפייה בנוף האנושי.

ז'יל, לוכד התיירים שניצב בחזית אודויה, נופף בתפריטים הפתוחים בידו כמניפה בעודו סוקר את העוברים ושבים בניסיון לזהות לקוחות פוטנציאליים שצריכים רק עוד מלאכת שכנוע קלה כדי להתנחל באחד השולחנות הפנויים ולהזמין ממגוון המטעמים.

הוא אכן התברך בעין שמצליחה לזהות במבט אחד את ארץ מוצא הקורבן וביכולת הוורבלית להזמין כל עובר ושב להיכנס למסעדה כשהוא דובר את שפת אימו, בין שהייתה זו אנגלית, צרפתית, יוונית, יפנית, סינית, עברית או גרמנית. זאת מבלי לכלול במניין השפות את הפורטוגזית והספרדית השגורות בפיו. עינו המיומנת בסריקת שטח זיהתה את הגבר הצעיר שסבב פעמיים

את הכיכר. "מוזר", אמר ז'יל בליבו, "אם הוא עובר כאן בשלישית אני 'צד' אותו. בכל פעם שהוא חלף לידי החיישנים שלי רטטו. משהו בנוכחות שלו, מין כריזמה מהפנטת שכזו."

"Bom dia senhor", בוקר טוב אדוני, הכריז בחיוך רחב ומלא שמחת חיים, "אין כמו קפה ריחני וטרי לפתוח איתו את היום... זה כמו Fazer amor, כלומר... Make love, you know..."

"וואו... לעשות אהבה עם קפה... נשמע מעניין, Hombre", השיב הגבר הצעיר באנגלית במבטא כבד. "איפה עדיף?"

"בפנים יותר צונן, בחוץ... יותר מעניין, אם אתה מבין למה אני מתכוון," צחק "הלוכד" וקרץ בחביבות, מוחו מגלגל במהירות את מחשבותיו: "ישראלי... בטוח... לפי המבטא... אני לא טועה בדברים האלה. שווה להיות נחמד אליו. לא מוצ'ילר, לא תייר, לא עונת הקרנבל," המשיך ז'יל לנתח את שראות עיניו, "עסקים... חד-משמעית, עסקים! סמים? זנות?... תכף נשלח חץ קטן ונראה מה יקרה."

"אבל אני יכול לארגן לך את שניהם," המשיך מיד, "כלומר, גם צונן וגם מעניין." "עכשיו שכנעת אותי!" חייך הישראלי, משך את משקפי השמש אל קצה אפו, חשף את עיניו הגדולות שבמרכזן טבועים אישונים בצבע עמוק שז'יל מעולם לא ראה, סוג של חום מהול בגוון ירקרק כהה שפשוט שואב את המסתכל אליו פנימה. "אבל שולחן עם הגב אל הקיר והפנים לנוף, אם אתה מבין למה אני מתכוון!" קרץ בחזרה תוך הדגשת המילה "אני".

"ברור," הרצין ז'יל. ובינו לבין עצמו סיכם: "מי שמבקש לשמור על הגב שלו בעזרת הקיר יש לו כנראה סיבה טובה לכך. אמממ... מתחיל להיות מעניין באמת... יש על מה לדבר," ובו ברגע החליט לשלוח את המסר הראשון ולחכות לתגובה.

"אדוני תייר או בענייני עסקים?" שאל ומיד המשיך, "בעצם מה זה משנה, כל מה שדרוש לך... אבל הכול... אני הכתובת. אתה יכול לסמוך על ז'ילברטו ה"אורגניטור" ובקיצור ז'יל." הוא הוביל את האורח אל השולחן הסמוך ביותר לקיר הצפוני הפונה אל הכיכר אבל עדיין מוצל מפני השמש. "מה תזמין?" שאל.

"איך אמרת...?" חייך משה, "אין כמו קפה ריחני וטרי לפתוח איתו את היום? אז נפתח בקפה, ובנוגע למידת העשייה – מנה כפולה של קפה, שיהיה חזק, בלי סוכר, בכוס זכוכית בינונית, לצקת את המים כשהם רותחים עד למחצית גובה הכוס."

"אדוני יודע להסביר איזה קפה הוא רוצה. מיד מגיע," אמר בהכנעה והלך לדרכו, ממשיך לפענח עם עצמו את חידת האורח. "מרגע לרגע זה נהיה יותר מסקרן ויותר מושך."

ה"אורח הכריזמטי" התמקם בכיסא הצמוד לקיר, חסוי תחת צל השמשייה הלבנה רחבת הכנפיים, מרפקיו נשענים על השולחן עטוי המפה המשובצת ריבועים בצבעי כחול ולבן. עיניו המשיכו במלאכת "הסריקה הביטחונית", מציצות מדי פעם אל שעון הברייטלינג המוזהב שעל ידו. כן, משה בן-דהאן אהב את מנעמי החיים והפינוקים הקטנים, ובעיקר את היקרים שבהם. לא חלפו דקות ספורות וז'יל הופיע כשהחיוך הרחב עדיין מרוח לו על פרצופו.

בתנועות מיומנות הניח על השולחן את תכולת המגש הקטן ועליו כוס הקפה בדיוק כפי שהתבקש לעשות ולצידו כוס מים מוגזים וצוננים. בן-דהאן גחן אל השולחן, נטל את כוס הקפה בידו, בחן את צבעו, קירב את אפו, שאף כמה שאיפות קלות, לגם לגימה קטנטנה רק כדי ללחלח את לשונו ואז נשא את ראשו אל ז'יל:

"Muito bom", אמר וסימן בבהונו את סימן ה"בסדר גמור".

חיוכו של ז'יל התרחב עוד יותר מהרגיל, "אוֹהוּ, אתה גם דובר פורטוגזית? כל הכבוד, לא שפה קלה."

"אהה..." הצטנע משה, "בינתיים רק מה שכל תייר לומד: בוקר טוב, תודה, טוב מאוד... אי אפשר לקרוא לזה... דובר את השפה."

"כן, אבל המבטא שלך ממש טוב, החמיא ז'יל ומיד ניסה שוב את מזלו, "אז מה... Business or pleasure?"

"ז'יל, אתה נראה לי בחור אינטליגנטי ולכן אתן לך טיפ קטן, כלל חשוב לחיים: אם העסקים שאתה עושה לא גורמים לך להנאה, אל תעשה אותם. מבחינתי, כל רגע הוא הנאה – בעסקים ומחוצה להם. כשאלך לעולמי על המצבה שלי יהיה כתוב: נהנה מכל רגע. ועכשיו יש לי בקשה קטנה אליך."

"מה שתגיד, בוס, השיב ז'יל וקפץ לעמידת דום בתיאטרליות מוגזמת, "נתת לי בחינם טיפ כל כך חשוב לחיים, בהחלט מגיעה לך תמורה על כך."

"יפה, חייך משה, מרוצה מכך שעניין המעמדות ברור לכולם. מהר מאוד הפכתי לבוס, עיתוי מתאים לתרגל קצת את החיילים במשימות שטח, סיכם בינו לבין עצמו. "אני צריך לפגוש חבר שהגיע הבוקר לסלבדור בטיסה. קבענו להיפגש כאן בכיכר פלורניו בשעה עשר בבוקר ועכשיו כבר עשר וחמש עשרה דקות. אני בטוח שהוא מקיף את הכיכר ומחפש אותי. אם תוכל לצוד לי אותו אני אהיה אסיר תודה."

"בטח בוס, קרא ז'יל, "אני אלוף הציד של פלורניו. יש לו איזה סימן זיהוי? מראה? צורה? משהו?"

"פשוט, חייך משה, "מטר ותשעים, בלונדיני, עיניים כחולות שטובעים בתוכן, כתפיים רחבות, מותניים צרים... בקיצור... אפולו. כן, בדיוק כך, אפולו זו הגדרה טובה."

"Simples", מלמל ז'יל, "בקלי קלות. בוס, אם החבר שלך מסתובב בכיכר אני מוצא לך אותו בלי בעיות, הצהיר והזדרז אל פינת הכיכר המלבנית

הסמוכה למסעדת אודויה גם כדי למלא את תפקידו – צייד לקוחות – וגם כדי לאתר את "אפולו". "אורהו, עוד גיבור נוסף לעלילה ועולה על הבמה," מלמל לעצמו, "וזו רק ההתחלה," המשיך להפליג במחשבותיו בניסיון לדמיין את הבאות.

*****

עד כאן הספיק לך כדי להחליט? רוצה לבצע רכישה כבר עכשיו?

בבקשה, קליק אחד והספר שלך – הזמנות ורכישה

רוצה להמשיך ולקרוא עוד? אם כך הגיע הזמן להכיר את:

חיים פרקש

"האופרייטור"

למרות שהשעה הייתה רק קצת אחרי עשר בבוקר, החום והלחות החלו להעיק. את ההקלה סיפקו צמד הרחובות המקבילים, רחוב פינטו מרטינס ורחוב לאורו מולר, העולים מן הים בואכה כיכר פלורניו ומאפשרים, כמסדרונות אוויר, לרוחות האוקיינוס לשלוח דרכם משבים שמרעננים מעט את באי הכיכר המתוירת.

"אכן אפולו," קבע לעצמו ז'יל ברגע שעניו איתרו את הבחור הבלונדיני גבה הקומה מהלך לאיטו בצלע המזרחית של הכיכר הפונה אל הים המרוחק כחמש מאות מטרים משם.

"סניור... סניור..." ז'יל נופף בידו אל הבלונדיני גבה הקומה שצעד במתינות לעברו. "סניור... יש פה מישהו שמבקש להזמין אותך לקפה. שלא תבין אותי לא נכון... אני לא מנסה לצוד אותך... כלומר... זה המקצוע שלי... אבל..." ז'יל עשה כל תמרון אפשרי כדי להיראות שליח פשוט ולו רק בגלל הסיכוי הקטן שכל מה שנרקם סביבו הוא הסתבכות מיותרת. "אורח אצלנו כאן בבית הקפה ביקש ממני לחפש בלונדיני גבוה ואתה היית הכי בולט בשטח..." ואז נסוג מעט לאחור, "סניור... אני מקווה שלא טעית."

"הכול בסדר," השיב הבחור באנגלית בעלת מבטא ישראלי חזק.

"אי אפשר לטעות עם החבר'ה האלה," חשב ז'יל לעצמו, "פגשתי רבים מהם שבאו לחגוג את הקרנבל, לכולם אותו מאפיין – רק מצייצים משפט באנגלית... והזיהוי ברור... ישראלי."

"הנה זה כאן, בפינת הכיכר, בוא, אני אוביל אותך אליו," סימן ז'יל בידו. "ומיד אחרי זה אני הולך להכין לך את הקפה שלך: כוס זכוכית בינונית, קפה ומים רותחים עד לחצי גובה הכוס... נכון?"

"פפושששש... מרשים, " חייך הבחור, "מי נתן לך את המתכון הזה?"
"הנה הוא כאן לפניך, " השיב ז'יל והצביע על שולחו.
משה הזדרז לקום ממושב בחיך ענק וידיים פרושות לרווחה לחבק את חברו,
אך נאסף ונבלע אל בין ידיו של גדול הממדים, לחיבוק גברי הכולל את טקס
הטפחות על השכם והחלפת קריאות השמחה כמו "אח'שלי, מה קורה?" "מה
העניינים יא גבר?" ושאר העלאות גירה מן העבר בקטעי משפטים שגררו
פרצי צחוק ומפגשי "היי-פייב" של כפות הידיים.
ז'יל נשאר נטוע במקומו, מחכה שהשניים יירגעו ויתיישבו. חלק מהמילים, כמו
"אחי", "גבר" או "מה קורה", למד לשנן מהמפגשים הרבים שהיו לו עם
המטיילים הישראלים שהגיעו לסלבדור דה-באהייה במסגרת הטיול הגדול
שאחרי הצבא. את המלל האחר לא הצליח להבין אך קלט מהדינמיקה בין
השניים שהם כבר עברו יחד כמה וכמה דברים בחיים. כאלה ו... אחרים.
"התשובה היא כן..." אמר הבלונדיני לז'יל בתום טקס טפחות השכם, "קפה
לפי המתכון שהצעת... רק הפעם תצרף להזמנה גם סוכר, " סימן בראשו לכיוון
משה והוסיף, "לא כמו השחור הזה שאוהב אותו מר."
ז'יל מיהר אל המטבח לחלוט בעצמו את הקפה על פי המתכון ה"ישראלי",
שנתפס כמוזר בעיני הברזילאים המכורים לאמריקנו פשוט שטעמו כקפה דל
קפאין. "זה לא סתם חברים, " אמר בליבו, "זה הרבה יותר. הוא יודע איך
החבר שלו אוהב את הקפה. רק נשים, בלשי משטרה ואני כמובן, שמים לב
לפרטים קטנים כאלה." מוחו המשיך לבנות את הפאזל בעזרת תרחישים
אפשריים. לבסוף העמיד בראשו לבחירה את שתי אפשרויות הקיצון.
"או הומואים או שותפים, " פסק לבסוף. "אומנם חיבוקים ונישוקים היו פה אבל
שום דבר חריג ומאוד בסטייל שמאפיין הרבה ישראלים שדרכם הצטלבה
במקרה או במתוכנן דווקא כאן בסלבדור. " הוא חך בדעתו עוד כמה שניות
וסיכם, "שותפים! וזה סופי! עכשיו השאלה היא רק במה מדובר. הלואי
שהייתי זבוב על הקיר הצפוני."

*****

חיימון, ובשמו המלא חיים פרקש, היה חברו של משה מאז בית הספר התיכון
אורט אפרידר באשקלון שבו למדו השניים.
למדו במובן הרחב של המילה, כלומר הקפידו לרכוש השכלה דו-ערוצית.
בערוץ אחד, הרשמי, בבית הספר התיכון המקצועי העיוני, ובערוץ השני,
החשוב יותר, השכלה ים-תיכונית שכללה משחקי מטקות, חתירה על חסקה,
גלישה על גלים ובעיקר, שכלול טקטיקות פיתוי נערות בנות גילם שהחליטו
בדיוק כמותם "להתפרפר" קצת מהלימודים ולהתמסר ביתר תשומת לב
למקצועות ה"ים-תיכוניים".

השניים היו הפכים גמורים. האחד, בלונדיני כחול עיניים, השני, כהה עור, שחור שיער ועיניו כאמור כהות בתוספת גוון של ירוק עמוק. האחד בן למשפחת יוצאי רומניה, השני, נצר למשפחה מרוקאית שעלתה לישראל בשנות החמישים של המאה העשרים מיד אחרי קום המדינה. האחד ילד שמנת שנעטף מיום היוולדו בכל טוב והשיג את כל מה שרצה בכוח הכסף שהיה מצוי בשפע ובזכות הקסם האישי שלו. השני, חתול רחוב שכבר בגיל צעיר למד להסתדר בכוחות עצמו בין אם בעזרת הידיים ובין אם במתק שפתיים.

אין פלא אפוא שבעל הקסם האישי ואשף השכנוע חברו האחד לשני כבר ביום הראשון ללימודיהם ומאז... תמיד יחד. באש, במים, בשירות הצבאי, בטיול הגדול, בבילויים, בתעלולים ובעסקים... הישרים והמפוקפקים כאחד.

"חיימון", פתח משה בן־דהאן ואמר, "אנחנו יכולים להתחיל לעבוד?"
"ב־ר־ז־ר, אחי, השיב חיים פרקש, "ויש לי חדשות טובות בשבילך."
"קדימה, תעשה אותי שמח."

"א־קִי, מחלקה, היכון להקשב... הקשב!" אמר הענק הבלונדיני בסגנון צבאי מודגש. "ראשית, דיווח ואז מסקנות: נפתח בריספה, בית החולים האוניברסיטאי אוסוולדו קרוז. יש להם מחלקת השתלות מתקדמת. הם הראשונים שביצעו בברזיל השתלות כבד ואף פיתחו התמחות בתחום השתלות כבד בילדים. בנוסף, רמת הכירורגיה הפלסטית במרכז הרפואי הזה גבוהה מאוד."

הוא לקח אתנחתא ללגימת קפה ואז המשיך: "הם הקצו אגף מיוחד לשם כך – 'אגף מושתלים חמישה כוכבים' – עיצבו אותו כמו בית מלון, שם מתאשפזים כל ה-Boys שבאים מכל העולם כדי להפוך סוף סוף ל-Ladies ולהפך. כך יוצא שחיפוש באינטרנט אחרי בית החולים מעלה המון כתבות מחמיאות והמלצות, שעושות רושם טוב על כל מי שמחפש להבין מהי איכות הטיפול ורמת הרפואה הניתנת. ממידע פנימי מתברר שהם זקוקים למקורות מימון כמו אוויר לנשימה מהיכן שרק אפשר, הן לצורכי מחקר והן לצורכי התפעול השוטף. בראש הפירמידה עומד פרופסור אדריאנו מרקז די־אלואריו. הוא להוט לקדם את בית החולים כדי לשדרג את מעמדו, שלו ושל המוסד בראשו הוא עומד, ולנסות להיות שם דבר בעולם הן בתחום הרפואה הפלסטית והן בתחום השתלות הכבד. לדעתי הוא רוצה לשדרג את בית החולים למעמד של מרכז השתלות. זה העורק הראשי שיכול להזרים חמצן למאגרי הכסף המדוללים. מפתיע אותי שעד היום לא עלה בדעתם להרחיב את מחלקת השתלות הכליה."

"איך אנחנו יודעים את כל זה?" הקשה בן־דהאן.

"עופר? מנהל סוכנות השיווק הדיגיטלי בתל אביב? ובכן, יש לו חבר. עכבר מחשבים. ובעברית פשוטה – האקר. הבחור תותח על שחודר למאגרי מידע מוגנים וחסיים. לא משנה כמה עבה חומת ההגנה של המאגרים האלה. אתה לא מבין, האישה הזו יכול להגיד לך מה צבע התחתונים שלך."

"וואלה... צפויה לו הפתעה... דווקא היום אני בלי תחתון," גיחך משה בן־דהאן.

"בכל מקרה," המשיך חברו, "מסתבר שבברזיל אפשר לקנות הכול. אשכרה אחי, זה אמיתי. כן, ידענו ששוחד זו לא מילה גסה כאן, אבל כשאתה רואה איך זה עובד בפועל... תקשיב... זה הגיע לדרגה של אומנות, מה שפותח חלון הזדמנויות רחב ביותר לעשות כאן הרבה מעשים טובים."

"חיים שלי, עזוב עכשיו את הפיתוח העסקי. האם אנחנו יכולים לעבור לשלב הבא?" דחק משה בן־דהאן בחברו.

"כן, מושון," התמקד חיים פרקש, "זו בדיוק נקודת הזמן לעבור לשלב הבא, כמו שסיכמנו, לפתוח עמותה כדי שכל המהלך יהיה חוקי ונקי. יש לנו רק בעיה אחת. השפה. אף אחד מאיתנו לא דובר פורטוגזית או ספרדית. גם האנגלית שלנו לא משהו לכתוב עליו הביתה. עד עכשיו, כל מי שנעזרנו בשירותיו מודר או הופעל אחרי שמכרנו לו סיפור כיסוי. אבל זהו. הגענו לשלב שבו אנחנו צריכים פה שידוע לדבר כמו שצריך ויודע לשתוק מתי שצריך."

"יש לי את הבחור המתאים," חייך מושון אל חברו וקרץ, "המלצר שנשלח לחפש אותך... ת'שמע... הבחור עשוי מהחומר שלנו וכמו שאני קורא אותו, הוא להוט להביא את המכה. יש לו עין של נץ, בקלות היה יכול לכב על בימת התיאטרון הלאומי הברזילאי עם כושר משחק יוצא דופן. הוא דובר את שפת המקום ועוד כמה שפות ברמה בסיסית יותר. הוא קומבינטור שידוע להסתדר. מתאים לך אחד כזה?" שאל ונשען לאחור כמי שנשא הרצאה ארוכה וכעת זקוק למנוחה שלו.

"בעניין מאגרי כוח אדם וניהול משאבי אנוש, אחי, אני סומך עליך בעיניים עצומות. אתה יודע את זה," חתם וסיכם חיימון.

"אם ככה," המשיך משה בן־דהאן, "בוא נתחפף מפה בנוהל זריז ומבלי שהוא ירגיש. אני מכין לו פיתיון. ינגוס? הוא שלנו. לא ינגוס? הפסד שלו. בכל מקרה אנחנו חייבים להתארגן על טלפונים סלולריים חדשים." תוך כדי דיבור שלף את ארנקו, הוציא שטר של מאה דולר ורשם עליו את מספר הטלפון הנוכחי שלו ואת המשפט: כשיענו לך תגיד "מדבר ז'יל".

"מה אתה אומר," פנה אל חיימון, "תוך כמה זמן הוא יתקשר? אני מהמר על חמש דקות, לא יותר." הוא הניח את השטר מתחת לספל הקפה, בחן את הגזרה במבט חטוף כדי לוודא שז'יל אינו בסביבה הנראית לעין, ובצעד נמרץ הוביל את חברו כמאה מטרים במעלה רחוב ד'אוראסאו וממנו שמאלה אל

המרכז המסחרי המכונה בשפת המקום בשם Dos sapateiros, שני הסנדלרים. "כל כך פואטי", חשב לעצמו, "בדיוק כמונו, שני סנדלרים".

*****

"וואו, נדהם ז'יל, "מעולם, אבל מעולם לא היה לקוח שהצליח ולעולם לא יהיה לקוח שיצליח להזמין, לקבל שירות ולא לשלם." הוא מיהר אל מקום מושבם של השניים, עיניו מתיירות על פני הראשים, אולי יספיק לאתר את הגבוה שבהם בין קהל הרב שמילא את הכיכר או ברחובות המתחברים אליו, אבל נאדה. כלום. כאילו התאיידו. ואז קלטה עינו. מתחת לספל הקפה בצבץ לו שטר של כסף.

לקח לו בדיוק עשר שניות מהרגע שראה את מספר הטלפון ועד שחייג. אחרי חמישה צלצולים הוא נענה: "מי זה?" הוטחה באוזניו השאלה בטון קשוח וקצר רוח.

"זה אני... ז'יל", השיב.

"יש לי את המספר, אתקשר אליך בערב." הפעם הקול היה פחות נרגן אבל עדיין מאוד לקוני. ז'יל עוד רצה להוסיף אמירת תודה על מאה הדולר שקיבל אבל הקשר כבר נותק.

השעה הייתה שבע בערב כאשר הסלולרי בכיסו של ז'יל החל לרטוט. על המסך הוקרן המידע: "מספר לא ידוע". "זה בטח הישראלים", חשב ז'יל ומיהר לענות.

"Boa noite", אמר בניסיון לשמור על ארשת רגועה, "מי מדבר?" "שטר של מאה דולר לשתי כוסות קפה מזכיר לך מישהו?" ענה מושון באנגלית הישראלית שלו.

"אהה... בטח. מה שלומך, כלומר, מה שלומכם?"

"ז'יל, השיב משה בן-דהאן בחדות, "כפי שבוודאי הבנת, אנחנו לא תיירים אלא אנשי עסקים. ואנחנו צריכים מלווה מקומי שיסייע בהקמת מיזם חשוב בתחום הרפואה. מעניין אותך?"

"מה רציתם שאעשה?"

"זה לא לטלפון. אבל בכל מקרה תצטרך לעזוב לזמן בלתי מוגבל את המלצרות."

"תלוי מה עומד מנגד", ניסה ז'יל להבין את התמורה הכספית לשירותיו. "בוא נאמר שזה יהיה הרבה יותר נדיב ממה שאתה מרוויח היום. הרבה יותר."

"נשמע מפתה."

"יפה, המשימה הראשונה שלך היא לשכור רכב לעשרה ימים. תפנה להרץ או לאוויס. אני רוצה רק את הטוב ביותר. הכלל אצלי הוא: לשלם עוד דולר אבל לשבת בשורה הראשונה בקונצרט. תברר לגבי מרצדס מקטגוריית פרימיום ותן לי צלצול, כדי שאדע כמה כסף להעביר לך לתשלום לחברת השכרת הרכב. עד כאן אני ברור?"

"כן בוס, השיב ז'יל ומצא את עצמו קופץ במקומו להצדעה תיאטרלית. "או-קי, ברגע שאדע את עלות ההשכרה אשגר אליך שליח עם כסף מזומן. דאג שזה יקרה עוד הערב, כי החל ממחר בבוקר אתה לא עובד יותר במלצרות."

"יס בוס, ענה ז'יל.

"ואל תשכח להודיע במסעדה שימצאו לך מחליף החל ממחר בבוקר," אמר וניתק.

*****

רגע לפני שהעלילה מתחילה להפעיל את כוח המשיכה שלה
רוצה לעצור כאן ולבצע רכישה?
קליק אחד והספר שלך – הזמנות ורכישה

2.5.2017

ז'ילברטו "האורגניטור", ובקיצור ז'יל, הגיע לאסוף את השניים מפתח בית המלון בו עשו את הלילה בדיוק בשעה היעודה. "Pestana bahia lodge", מלמל לעצמו ז'יל, "נכון, לא המלון הכי ידוע ולא הכי גדול בסלבדור, אבל בהחלט אחד האקסקלוסיביים. יושב על המצוק, צופה אל כל רצועת החוף שירדת דרומה, סוויטות מרווחות ומפנקות, עיצוב ייחודי לכל חדר... החבר'ה יודעים להתפנק."

"בוקר טוב, ז'יל," בירך מושון בחיך קצר, "תן לבלונדיני לנהוג, אתה ואני נשב מאחור ונתקשקש קצת על הבאות."

בעוד הם מחליפים מקומות ומתארגנים לנסיעה העמיסו סבלי המלון את מזוודותיהם בתא המטען הענק של המרצדס דגם E-Class בצבע כחול כהה. "דווקא הגרוטאה הזו, מלמל חיימון בעודו בוחן את הרכב, "לא היה להם משהו יותר נורמלי?" קרא לעבר ז'יל ומיד הוסיף קריצה בראותו את הברזילאי מתחיל להתפתל במקומו כאילו נמצא דופי בביצוע המשימה שהוטלה עליו. "קדימה, נסענו?" שאל, בעצם קבע, משה בן-דהאן.

הצעיר הבלונדיני רחב הכתפיים הקליק את יעד הנסיעה לאפליקציית הווייז והם יצאו לדרך על כביש 099, לעיר הנמל רסיפה, לפנייהם נסיעה של יותר מ-600 קילומטרים.

"היה קשה להשתחרר מבית הקפה?" שאל משה את ז'יל.

"בוא נגיד ששמחה גדולה לא הייתה שם. אבל איזו ברירה הייתה להם?"
"יפה. חשוב לי לדעת שלא נשארו זנבות מאחור. אין עניין של עבירות ותיקים פליליים או דרוש לחקירה וכאלה, נכון?"

"תראה... גמגם ז'יל, "אני לא יכול להגיד שלא היו לי מפגשים עם אנשי החוק פה ושם, אבל נכון להיום, אתה יכול להיות רגוע, אני ממש לא מוצר מבוקש, לא של המשטרה ולא של אף אחד אחר."

"טוב. מעכשיו ואילך אני לא בוס ולא המפקד. תקרא לי משה ולצימוק הבלונדיני הזה שליד ההגה תקרא חיים. הנה, קח טלפון סלולרי חדש, שני מספרי הטלפון היחידים שיש בזיכרון שלו הם שלי ושל חיים. ניפרד מהטלפון שלך כשנעצור לקפה."

"וואו... זה נשמע כמו מבצע צבאי, " צחק ז'יל.

"זה מאוד קרוב, " השיב משה בן-דהאן. "אנחנו מקפידים בעסקים שלנו על דיסקרטיות ועל מידור. כל אחד בשרשרת יודע רק מה שהוא צריך לדעת. בעולם הדיגיטלי של היום, צריך להקפיד על חשאיות. במיוחד בעניין רגיש כמו זה שלנו. אז מרגע זה ואילך אתה אחד מאיתנו ומחויב לפעול לפי הכלל: לדעת לדבר כמו שצריך ולדעת לשתוק מתי שצריך."

"נו פרובלמוס, סניור, " אמר ז'יל הפעם ספרדית, עדיין תוהה בינו לבין עצמו על איזה עסקים מדובר.

"חיימון, " פנה משה לחברו שעל ההגה, "אתה רואה את הנורית האדומה שהתחילה להבהב?"

"בטח. וואיי. זה אדום לוחט. חייבים לעצור!" קרא חיימון כשהוא מציץ אל השניים במראה.

"מה נורית אדומה, זאת מרצדס חדשה, עשתה עד היום שבעת אלפים קילומטרים, בתולה ממש... " הזדקף ז'יל ובחן את לוח המחוונימ ממקום מושבו, "לא רואה כלום... רגע... אתם עובדים עליי, נכון?" חייך במבוכה.

"מיד נעצור בתחנת הדלק הקרובה, " המשיך חיימון בטון רציני ובפנים חמורות סבר. "בטח נמצא משהו שמנטרל את הנורית."

"על איזה נורית אתם מדברים... " שאל ז'יל בהיסוס, עדיין לא בטוח מה קורה פה.

"מפלס הקפה שלנו ירד אל מתחת לקו האדום. צריך לתדלק. אני מקווה שיש כאן אספרסו עם אופי ונשמה ולא הנוזל הדליל שאתם הברזילאים, מגדלי הקפה הגדולים בעולם, שותים כאן ומעזים לקרוא לו קפה, " צחק מושון בקול.

הם התיישבו בקפיטריה הצמודה לתחנת הדלק ולגמו בשקט, כל אחד מרוכז במחשבותיו. ז'ילברטו תהה לגבי החשיבות והטקסיות שמייחסים שני הישראלים לקפה שלהם. משה בן-דהאן, כאילו קרא את מחשבותיו של ז'יל, פנה אליו ואמר:

"כאלה אנחנו, הקפה אצלנו הוא עניין מהותי. בכלל, הישראלים, מייחסים חשיבות עליונה להרבה דברים שנחשבים לכאורה לשגרתיים ויום-יומיים. הקפה למשל, אצלנו הוא שחור, חזק, עדיף מבושל ולא חלוט, הכוס צריכה להיות כוס זכוכית בגודל המתאים. וכל אחד חושב שהוא מומחה גדול לענייני קפה. ככה זה גם עם הבשר. לכל אחד יש קצבייה שרק בה הוא קונה ומוכן להישבע באימו הורתו שאין בשר טוב מזה, כשהוא משוכנע שאותו קצב מפנק אותו במיוחד ונותן רק לו את נתחי הבשר ששמורים למכובדים. וזה נכון לגבי עוד הרבה דברים."

"אין ספק שאתם לא כמו האחרים. פגשתי בבאהייה הרבה קבוצות של ישראלים: מוצ'ילרים צעירים, תיירי קרנבל מכל הגילאים, כל כך קל לזהות אתכם וכל כך קשה להשוות אתכם לאחרים, כמו למשל אנגלים, צרפתים גרמנים, יפנים..."

"כן, אחרת לא היינו שורדים," חתם וסגר מושון ואז המשיך, "יאללה, חברים, לדרך."

"יאללה אני יודע..." צחק ז'יל וינק את השאיפה האחרונה מהסיגריה שליוותה את לגימת הקפה. "זה תמיד מגניב לראות את תגובת הישראלים כשברזילאי זורק להם מילים כמו 'יאללה', 'אחי' ושאלות כמו 'מה קורה' ו'כאלה'." "כן... יופי..." פלט חיים פרקש, "ועכשיו תן לי את הסלולרי הישן שלך." הוא פרק את הסוללה ממכשיר הטלפון הנייד, שלף את כרטיס הזיכרון והשליך כל פריט לפח אשפה אחר מבין מקבץ פחי פסולת המזון הממוקמים ביציאה האחורית של מטבח מסעדת תחנת הדלק. שם, בתוך שאריות האוכל שנרקבות בחום ובעננת הזבובים, איש לא יחפש מציאות.

המרצדס הכחולה חזרה לדהור צפונה ומושון ניצל את הזמן כדי להכניס את ז'יל בסוד העניינים. באופן מצונזר כמובן.

"שמע ז'יל," פתח ואמר מושון, "בחנתי אותך מהרגע שהנחת עליי את מבטך בכיכר פלורניו. ראיתי את ההתלבטות שלך ואני מניח שחשבת לעצמך שאנחנו סוג של עולם תחתון שבא לדפוק פה מכה. בטח חשבת על סחר בסמים, בנשים או סתם שניים שעוקצים בעלי ממון. אבל טעית. אנחנו אנשי עסקים. הגענו לברזיל מאחר שזיהינו כאן פוטנציאל עסקי מעולה שבנוי על אסטרטגיית WIN-WIN-WIN. כולם מרוויחים, אנחנו, בתי חולים בברזיל וחולים מכל העולם. לשם כך אנחנו צריכים להקים כאן בברזיל עמותה שתהיה רשומה על ידי רשם העמותות כחוק. זו עמותה שמרכזת במאגרי המידע שלה

תורמים אלטרואיסטים לחולים הזקוקים להשתלת כליה. אתה יודע מה זה תורם אלטרואיסט, נכון?"

"למען האמת, לא כל כך, שמעתי את המילה פה ושם אבל אני לא מבין בדיוק את משמעותה," התוודה ז'יל. הוא רצה להגיב על האבחנה של מושון בדבר המחשבות שהיו לו לגבי השניים, כי בצד המחשבות הפליליות הוא העלה בדעתו גם את האפשרות של אנשי עסקים, אך בלם והתאפק.

"תורם אלטרואיסט הוא אדם שמוכן לתרום איבר מגופו למען אחר ללא שום כוונה לקבל תמורה, טובת הנאה או תשלום. פשוט כך. אנשים שמוכנים לתת כליה או אונת כבד כדי להציל את חייו של אדם אחר. בעצם, מטרתה של העמותה היא להפגיש בין תורמים אלטרואיסטים לחולים הזקוקים להשתלת איבר כדי להציל את חייהם."

"פששש... התפעל ז'יל, "באמת יש אנשים כאלה?"

"תתפלא, אבל כן," השיב בן־דהאן, "וכאן אתה נכנס לתמונה במשימה נוספת. אבל קודם, בוא ננקה משהו שבוודאי מטריד אותך – עניין ה'כמה' היה לך שווה לחתוך את קריירת המלצרות בסלבדור די־באהייה, ובקיצור – התמורה בעבור עבודתך."

"באמת רציתי להעלות את העניין אבל שטר המאה דולר שהשארתי לי בעבור הקפה שהגשתי לכם באודויה בתוספת המסר של תשלום הרבה יותר נדיב ממה שאני מרוויח כצייד לקוחות היו שדרים מעודדים," השיב ז'יל.

"ובכן, בראש ובראשונה, כל דבר, אבל אני מתכוון לכל דבר בכל תחום ועניין, ברגע שמטריד אותך משהו או איזשהו חיישן מאותת לך שמשווא לא תקין, בוד ברגע אתה מעלה את זה בפניי או בפני חיימון. זה יכול להיות ענייני כספים וזה מוכרח להיות כל דבר חשוב שמתרחש בקרבת כל אחד מאיתנו. יש לך את החושים החדים לקלוט ווייב'ס. כבר ראיתי אותך בפעולה בקפה אודויה." "כן, 'לכוד תיירים' זה מקצוע שבעליו חייב חושים חדים, יכולת לתמרן מילולית, זיכרון טוב ועיניים שסורקות שטח כמו מצלמת לוויין."

"מעולה. אם כך שכרך: אני מציע לך חמישים דולר ליום, זה פי שניים מהשכר הממוצע בברזיל. הוצאות כמו לינה וכלכלה עלינו כמובן, כי בלאו הכי לכל אחד מאיתנו יהיה חדר במלון ומרבית הזמן אנחנו יחד, כך שגם יציאה למסעדות ומקומות בילוי כלולה בסעיף 'הוצאות עלינו'. ובנוסף, שים לב טוב־טוב, בעבור כל השתלת איבר שתבצע דרך העמותה תקבל חמש מאות דולר בונוס."

"כן, בהחלט היה שווה לעזוב את אודויה," התוודה ז'יל כשהוא מנסה להבליע את חיוך שביעות הרצון שלו מהמספרים ששמע.

"טוב ויפה," קבע מושון. "ועכשיו, לתפקידים שלך."

"נתחיל בפשוט מכול," אמר בן־דהאן, "אתה המתורגמן שלנו כאן בברזיל. זו שפת אימך בעוד אנחנו בקושי יודעים להגיד שלום בפורטוגזית."

"זה קל," השיב ז'יל.

"ועוד בנושא התרגום, "המשיך בן-דהאן, "אנחנו נרצה שתהיה המלווה של כל תורם מרגע יציאתו מפתח ביתו, דרך ליווי אישי צמוד ודאגה לכל מחסור וצורך ועד חזרתו הביתה. כשנגיע לרגע הזה, אתן לך הסבר מלא ומפורט כיצד יש לנהל את הדברים. אני רוצה להזכיר לך, זה שווה חמש מאות דולרים ירקרקים בעבור כל מושתל."

"ברור, "נענה ז'יל.

"ויש עוד משימות ליומיים הקרובים, "המשיך מושון, מציץ במראה כדי לבחון את פניו של חברו שנוהג ושומר על שתיקה לכל אורך הדרך, מאזין כיצד ידידו מאז ימי התיכון העליזים מגייס את ז'יל למיזם.

"משימה ראשונה, לארגן לנו בית מלון. שלושה חדרים. אני מדבר על מלון בוטיק ברמה גבוהה, בדומה למלון ממנו אספת אותנו הבוקר. תבדוק את האפשרויות באתר 'בוקינג' או בכל אתר תיירות אחר אבל אל תזמין דרכם. פשוט תתקשר ישירות למלון, תזמין ותודיע שאנחנו נשלם במזומן כשנגיע." הוא הציץ בשעון הרולקס היוקרתי והוסיף, "נגיע עוד ארבע שעות להערכתך. ומאחר שסיכמנו שמניחים על השולחן כל מה שיש על הלב גלוי ושקוף, אני כבר אומר לך, ככל שתקלע יותר לטעם שלי ושל חיימון בעניין בחירת המלון, כך יהיה לנו יותר ברור שאתה מבין את השפה שלנו... ואני לא מתכוון לעברית או פורטוגזית."

ז'יל הניע ראשו כאות שהבין ומיד שאל, "לכמה ימים להזמין את החדרים במלון?"

"נתחיל בשבוע. נחליט על פי ההתפתחויות אם להישאר או לעזוב."

"יס בוס!"

"אני מקווה שאין לך בעיה להיות נייד, כלומר לא קשור לשום מקום או אדם וחופשי להחליט לבלות חצי שנה כאן ואחר כך חודשיים שם... וכך הלאה." "ממש לא, מאז ומעולם הייתי ציפור חופשייה ללא קן קבוע." "מעולה, נראה שצפויה לנו עוד דרך ארוכה יחד, "חתם מושון את סוגיית הזמינות של ז'יל.

"ועכשיו, נעבור למשימה המרכזית שלך לאחר הטיפול בארגון המלון. ככל שתשלים אותה מהר יותר כך נוכל להתקדם מהר יותר להפעלת המיזם." שפת הגוף של ז'יל שידרה דריכות וקשב.

"אתה צריך למצוא עורך דין שרישום עמותות הוא תחום ההתמחות שלו. אבל אני רוצה שכל העניין יתבצע מתחת לרדאר. כלומר, עורך דין שרחש השטרות הירוקים מעודד אותו לעשות את מלאכתו מהר מבלי לשאול שאלות מיותרות ועם יכולת לבצע מעקפים לכל מיני מחסומים בדרך, "אמר וסימן באצבעות שתי ידיו את תנועת המירכאות שליוותה את המשפט: "רחש שטרות ירוקים מעודד..."

"הוא צריך להיות אקרובט כי המטרה היא להעמיד את רישום העמותה על הרגליים תוך יומיים, שלושה לכל היותר."

הוא בחן את ז'יל כדי לפענח כיצד הוא קולט את המידע.

"הכול ברור?"

"ברור כשמש," הצהיר ז'יל.

"טוב ויפה. ועכשיו," המשיך מושון, "עד להפסקה הבאה אני רוצה להסביר לך ביתר פירוט על המיזם שאנחנו מתכננים להקים, זה חשוב לדרכנו המשותפת. אני צריך את מלוא הקשב שלך כי אני הולך לפרוט בפניך מספרים ונתונים סטטיסטיים של מצב חולי אי ספיקת כליות בברזיל: כמה חולים זקוקים להשתלת כליה כדי לזכות בחיים חדשים, כמה ממתינים להשתלה, כמה זמן חולף מאז חולה הזקוק להשתלה נכנס לרשימת המתנה ועד שמגיע תורו ועוד נתונים חשובים לענייננו כמו בדיקות נדרשות... בקיצור, לימודי רפואה בהליך מזורז."

"כולי אוזן," ענה ז'יל, מסוקרן להיחשף למידע שישפוך אור על המיזם אליו נכנס תחילה מתוך סקרנות ובהמשך בגלל הכסף.

*****

צרפת, ליון, מטה האינטרפול

2.5.2017

– סודי ביותר –

הודעה אדומה

אל: ברזיל, ריו דה ז'ניירו,

פקד פיליפה די-מאריה סילבה

קצין קישור אינטרפול, היחידה לפשעים

בינלאומיים, המשטרה הפדרלית, ברזיל

מאת: אינטרפול מטה מרכזי, צרפת, ליון,

מפקח בכיר מוריס פסקוואל

נושא: יעד ס"א 23

אינדיקטורים של תווי פנים באחד מנמלי היציאה האירופיים מצביעים על אפשרות בסבירות גבוהה כי יעד מס' 23 עשה את דרכו לברזיל.

היעד מבוקש להסגרה בישראל, בתאילנד ובפיליפינים.

מטרת הביקור ומקום שהייתו אינם ידועים אך על פי מאפייני פעילותו בעבר ניתן להניח שמדובר בפעילות בסחר איברים.

יש לנקוט את כל הפעולות הדרושות ולהשתמש בכל האמצעים לאיתור היעד ולפרוש רשת מעקב.

דגש: עד להוראות חדשות אין ליצור מגע עם היעד.

מפקח בכיר
מוריס פסקוואל
מטה מרכזי ליון

*****

**לרכישת עותק של "מוסר כליות"
במחיר השקה מוזל יש להקליק על**

[הזמנת ורכישה](#)

**ואם החלטת שלא, עדיין, אני מודה לך שהקדשת מזמנך
ואשמח לקבל ממך משוב ממה שהספקת לקרוא עד כה:**

habarnash@012.net.il